

„Minden ország jövőjét a gyermekek biztosítják. Az idősök pedig olyan bölcsesség birtokában vannak, amelyre az egész társadalomnak szüksége van.”

(Paulo Coelho)

BULÁNYI GYÖRGY

A MAGYAR FAJ VILÁGNAPJA

„Midőn ez magát nem tudá szeretni, ő megszerette pusztuló faját.”- Arany János, Széchenyi emlékezete (1860)

A magyar irodalom első magyar nyelvű könyve nem a négy evangéliumot tartalmazó és a huszita bibliának mondott Münchener kódex, hanem a Fiorettiből fordított Jókai kódex, s benne a gubbiói farkas története. Szent Ferenc rábeszéli a farkast, hogy ne szaggassa szét Gubbio lakosait, s megígéri a gubbióiak nevében, hogy a város polgárai majd gondoskodnak róla, hogy farkas-testvérüknek nagy-nagy éhségében ne kelljen szétszaggatnia Gubbio lakosságát. Hát ennek a legendának következtében is lett Assiszi Szent Ferenc az állatok védőszentje. Az állatok világnapja 1931-ben született meg Magyarországon – megveregethetjük a vállunkat – s a rendszerváltás után vált, (nem a '45-ös, hanem a '89-es) után népszerűvé. Eredetileg a vadon élő állatokra hívta fel a figyelmet, ma inkább a velünk élő állatok szerepe dominál az ünnepen, mely október 4-ére esik.

A világnapok sorában számtalan, az állatokkal foglalkozó ünnep alakult ki, sfelmérve a „konkurenciaharcot” mindegyik keresi saját arculatát, amellyel újat és különlegeset nyújt. Az állatok világnapját 1931-ben Olaszországban hívták életre – olvasom az Interneten, melyikünk hamarabb, majd megvívja érte a harcot az olasz meg a magyar Tudományos Akadémia. Az itáliai kezdeményezés célja – a vadon élő állatok pusztulásának megfékezése volt. Később a kör tágult, minden állat védelmét felvállalta, a világnapok szaporodásával párhuzamosan viszont egyre inkább a velünk élő állatok kerültek a középpontba. Eredeti időpontja október 4-e, Assisi Szent Ferenc halálának évfordulója. A rendalapító Szent Ferenc az állatok védőszentje, aki a legenda szerint nemcsak értette az állatok nyelvét, hanem beszélgetett is velük. A szervezők a leggyakrabban október első vasárnapjára szervezik a programokat, hogy minél több emberhez eljusson üzenetük.

Az állatok világnapjának alapelve, hogy az állatok boldogabbá teszik életünket, segítőtársként és barátként gazdagítják mindennapjainkat. Az ünnep célja, hogy az ember és állat közötti barátságot erősítse, valamint felhívja a figyelmet az együttélés fontosságára. Világszerte programokkal viszik közelebb az elgondolást a gyakorlathoz: kisállat-örökbefogadást, állatkerti programokat, fesztiválokat, nyílt napokat és más hasonló akciókat szerveznek.

XV. évfolyam 11. szám

2008. november

TARTALOM:

Bulányi György, A magyar faj világnapja	1479
Egy erdélyi magyar levele	1480
Öt kérdés...	1481
A számla	1482
Bulányi György, Akik csodálják Pált	1482
Bogár László, Egy Föld nem elég?	1484
Bulányi György, Esküvő a hajón	1485
Keresztény Gabriella, Hugya Lajos, a vadember	1487
Farkas István, Gyurka Bátyám!	1488
Dr. Nagy Levente, Az egészségügyi...	1489
Kertész István, Egy írógép hazatér	1490

Szerkesztőség: Bulányi György, 1052 Bp., Piarista köz 1. V./505.

Elérhetőség: bulanyi@freemail.hu, 06-1-48644-62; faragoferi@gmail.com, 06-20-9872-982

Idén is felvonulással ünneplik az állatbarátok az Állatok Világnapját. A menet délelőtt 10 órakor indul a Bazilika melletti parkolóból és az Andrassy úton át jutnak el a Hősök terére. Az Állatok Világnapját 1931 óta Assisi Szent Ferenc halálának napján, azaz október 4-én tartják világszerte. A felvonulás egyik szervezője, a Noé Állatotthon Alapítvány képviselői azt kérik, hogy az állattartók lehetőség szerint olyan állatokkal vágjanak neki a felvonulásnak, melyek jól bírják a hosszú menetelést...

Egy alapítványi sajtóanyag viszont azt panaszolja fel, hogy az Állatok világnapja és Assisi Szent Ferenc ünnepe alkalmából inkább az állatok éjszakáját, szenvedését, kipusztulását láthatjuk. Az emberiség létszáma évente közel nyolcvan millióval nő. Csupán csak a mai, egyetlen napon (!) több embercsecsemő születik, mint amennyi az összes emberszabású faj (csimpánz, stb.) együttes teljes létszáma a Földön.

A sajtóanyag összeállítójának felhívjuk a figyelmét egy másik fajnak a kipusztítására, melyek létszáma 30 éven belül a felére csökken. Ez ugyan nem emberszabású gorilla, hanem ember. Az a neve, hogy magyar. A magyar faj

világnapjára nincs egy jó sajtóanyaga? Azt szívesen lehozná e nemzetietlenné vált magyar sajtó valamelyike, még a Koinónia is.

Meg kell rendezni a magyar faj világnapját, mert a magyar nők termékenységi rátája 1.2, s ez annyi jelent, hogy harminc éven belül a felére fogyunk. 2020-ra már a 8 éves gyerekek többsége cigány a hazában. Csak Attila, Álmos, Árpád elveszett juhához menjetek! – mondja nekünk Jézus. Ha ezeket már megmentettük, akkor mehetünk Budapesttől és a Kárpát-medencétől kezdve az összes nemzetekhez.

Kérünk ötleteket. Mikor rendezzük meg? Kikkel fogózzunk össze? A Koinónia szerkesztősége felajánl a rendezés költségeire:

Bulányi György	100.000 Ft.
Faragó Ferenc	50.000 Ft.
Bisztrai György	20.000 Ft.
Inczédy Péter	10.000 Ft.
Csiky Lajos	10.000 Ft.
Összesen: ...	190.000 Ft.

A magyar faj világnapja nyilvános meghirdetésének legközelebbi dátuma: **2008. december 6-án 11 órakor szentmisét és prédikációt mond a pilisszántói Boldogasszony kápolnában Bulányi György piarista tanár.**

EGY ERDÉLYI MAGYAR LEVELE SZÉKELYEK MEGOLDÁSA A CIGÁNYPROBLÉMÁRA

Kedves Nemzet Testvéreim!

Van nekünk egy közös, nem kicsi problémánk, aminek a kezelésére, ha nem is teljes megoldására ad a következő levél néhány használható ötletet, de nagyon megfontolandók.

Gábor cigányok Erdélyben A történet:

Működő rendszerről van szó, nem utazói leírás költeménye. Lehet, hogy egy társadalmi problémára az egyszerű székely ember megtalálta a megoldást. Ami nagyon fontos, minden résztvevő elfogadja és betartja!

Elég sűrűn járok Erdélybe, és ottani cigány tapasztalataimat szeretném megosztani Veletek. A csíki területet járom rendszeresen, számos ottani barátom véleménye azonos ebben a kérdésben.

A cigányok szisztémája nagyban azonos a magyarországgal, viszont az ottani „kezelési módszerek” sokkal ésszerűbbek, és célravezetőbbek, mint nálunk. Az eredményt ott is az összetartás hozta meg - mármint a székelyek összetartása és következetessége.

Minap történt egy kis csíki faluban, hogy jártunkban-keltünkben többször is belebotlottunk a helyi önkormányzat teherautójába, mely a cigány portákon végig haladva, itt is ott is „letett” egy kupac tüzelőt. Kérdeztem helyi barátomat, hogy mi ez? Mire mosolyogva elmondta, hogy tudod, nálunk más a cigányok segítése, mint nálatok. Itt például pénzt egyáltalán nem kapnak, csak ha családi szinten 180 nap munkaviszonyt fel tudnak mutatni. A 180 napot összehordhatják többen egy háztartásból, de ez a minimum követelmény, hogy egyáltalán kaphassanak valamit. Így aztán amikor az idénymunkák elkezdődnek a földeken, a cigányok szépen elindulnak napszámba, mint a többi rendes, dolgos emberke, és a cselekvőképességüket kiélik a földeken.

Ott nincs tele a kocsmá, léhűtő, segélykéből játékgépező, késelő cigányokkal, hanem a kocsmá a falusi kultúra, beszélgetős, társadalmi színhelye ma is, ahogy rendesen volt.

Cigány család. A székelyek bölcsessége megmutatkozik abban is, hogy a cigányok életmódját nem csak tétlenül szemlélik, hanem annak sajátosságaiból le is vonják a helyes következtetést, és nem engednek teret a szélsőséges, deviáns, agresszív megnyilvánulásoknak. Például, ha a cigány elköti a székely ember biciklijét a templom előtt, akkor a székely ember 3-4 vagy 5-10 (amennyi szükséges) komájával bemegy a cigány portájára. A minimum az, hogy elhozza a biciklijét, halmazati büntetésként feljelenti, 5-10 tanúval alátámasztva és elmegy a „híre”, hogy a cigány lopott a székely embertől. Alap, hogy munkát senkitől se kap, ugrik a 180 nap, nulla segély. Ennyi. Lehet cihelődni.

Tetszik a polgármesterek hozzáállása is. Mivel a falu pénzéről és adójáról van szó, nem engedik azt elherdálni. Az említett tüzelő szállítmány is a segélyezés része volt, de barátom szerint akár naponta is kaphatnak valamit a cigányok, de szigorúan csak „természetben”.

Egyik nap kenyér, másik nap cukor-liszt, harmadnap egy zsák pityóka, utána meg beváltható tej, tészta, vagy konzerv jegy. Pénz nuku. Pénz akkor van, ha dolgoznak. Az önkormányzat is ellátja munkával a cigányokat, és azok szorgalmasan festik is az iskolát, takarítják az árkokat, gereblyéznek a templom kertben, amiért persze fizetést kapnak, és egy igazolást a kiskönyvbe, hogy aznap dolgoztak. A pénzből kifizetik a villanyszámlájukat, mint más tisztességes ember.

Saját szememmel láttam, hogy a helyi cigányok lovakat tartanak, szekerekkel bér fuvaroznak, és használják a kerti pottyantózt. Alapvetően másként néznek ki, mint az itteni züllött társaik. Nem mondom, hogy „tiszta udvar, rendes ház”, de legalább nem ér derékig a szar a portájukon.

Amit még tapasztaltam, hogy a megfelelő bánásmód miatt, sokkal udvariasabbak, például tudnak köszönni, ha bemennek barátom boltjába, és lássatok csodát, nem mernek a boltban lopni!!! Az egész faluban 2-3 élelmiszerbolt van, a kapott jegyeket ezekben lehet beváltani. Kivéve, ha tolvaj az illető. Egyébként lehet sétálni a szomszéd faluba 5-8 kilométert, de ha ott is kitelik a becsület, akkor gáz van. Persze a boltosok is összetartanak. A polgármesterek pedig beérik az adott szóval, hogy a cigány a kajajegyért nem fog mást kapni, csak azt, ami rája vagyon írva.

Nagyon tetszik ez a rendszer.

Tetszik, mert értelmes.

Tetszik, mert igazságos.

Tetszik, mert humánus.

Tetszik, mert láthatóan eredményes.

Láttam a cigánygyerekeket suliba menet. Hógolyóztak a többiekkel. Láttam cigányt templomba menni. Láttam karácsony előtt, ahogy a tüzelős kocsi karácsonyfát dobott be minden portára. Magyaroknak, cigánynak egyaránt. Ott ezt is megoldották. Tellett rá. Mert nem hagyják, hogy ellopják a köz vagyont. Látom az összetartás erejét, és látom az egészséges életöszönt, hogyan rendezi okosan, tevékenyen egy közösség az életét. Látnám nálunk is.

Példának biztos, hogy nem rossz - ha már mi vagyunk itthon. És ha belegondolsz, ha sikerül átnevelni ezt a nem kis réteget lehet, hogy a nyugdíjat is kitermeli, de ha nem, legalább nem pocsékolja el.

A jó öreg székely mondta, hogy tanulni nem szégyen.

**KRAMM-HAMPEL MÁRIA, TANOS GÁBOR,
GARAY ANDRÁS**

ÖT KÉRDÉS...

(Kramm-Hampel Mária: K.-H.M.; Tanos Gábor: T.G.;
Garay András: G.A.)

K.-H.M.: Kérdések előtti megjegyzés. A válaszaim nem eléggé motiválók, így egyáltalán nem ragaszkodom a megjelentetésükhöz. Nem vagyok biztos benne, hogy ilyenformán ezek a válaszok felpeszditik a Bokor lelki életét. Eddig nagyjából tudtuk, hogy mit kellene csinálni, de nem tettük, mert nem volt erőnk, stb...

Most már nem is tudom, hogy mit kellene tenni, mert úgy érzem bármit megteszek, alig van észrevehető változás és javulás. Másik problémám a tervezés, ahogy a közmondás tartja: ember tervez, Isten végez. Már nem merek messzire tervezni, mert ugyanis más lesz belőle, sőt folyamatosan változik a helyzet. Ennek ellenére nyilván kell tervezés, de módjával és rugalmasan.

Vannak kérdések, amikkel egyáltalán nem foglalkozom, tudva, hogy „a ti gondolataitok nem az Én gondolataim...” Ilyen kérdés, hogy ki üdvözü, mi a kereszténység és a Bokor jövője, meddig működik a Föld nevű bolygó... Amit nem tudok felfogni és megérteni, azzal nem töltök időt, csak azzal, ahol még van egy kis remény arra, hogy jó irányba tudom vinni.

1. Tudsz-e tájékozódni most? Tudod-e mi van körülöttünk, mi van ma Magyarországon?

K.-H.M.: Oravec Imre: Hopik könyve: Tájékozódás Tévéből, rádióból, újságból már csak az időjárás jelentés érdekel, ha tudni akarom, uralkodik-e még a Rossz a világban, csak embertársaim arcára nézek. A mai Magyarországról elsősorban Bogár László közgazdász és Fricz Tamás politológus gondolatait szeretem hallgatni.

T.G.: A „rendszerátlás” utáni kiábrándultságunknak nemcsak az elmaradt anyagi felemelkedés vagy a társadalom reménytelen kettészakadása az oka: csalódottságunk miatt is érzékenyebbé váltunk az egyre súlyosbodó globális problémák iránt. Ezek a természeti és szociológiai térben mondhatni, párhuzamosan növekednek. A világot megváltoztatni akaró lelkesedést felváltotta a dekadens „már túl késő” érzése.

G.A.: Igen, úgy gondolom értem mi történik. A világ pénzurainak mohósága kockára teszi mindannyiunk életterét, otthonát, érzelmeit, jövőjét. Mindezt úgy csinálja, hogy lerombolja a kultúra, a hit és a nemzet természetes immunrendszerét és a média hatalmon keresztül az ember fókuszába a fogyasztás egyedül üdvözítő voltát állítja. Idehaza megtalálja és megfizeti azon embereket, akik ezt a programot végrehajjták. A hatalomgyakorlási ősi technikája: „oszd meg és uralkodj” tematizálja a közéletet, mely a családokba is behatolt. Mindez megspékelve a magyar történelem és társadalom fájdalmas tényeivel (Trianon, cigányság, zsidóság, belső hagyományos széthúzás, sérelmek, nagy anyagi és kulturális különbségek) az országot lassan elviselhetetlenné teszi.

2. Miben remélsz? Reményeid napi táplálékának a neve? Mik az eszközeid, sorold fel!

K.-H.M.: Nincs reményem, nincsenek eszközeim. Egyedül a helyes ima segít. Valahogy végig kell csinálnunk az életet, aztán folytatjuk máshol ugyanazt, amit itt a Földön csináltunk. Biztos az evilági pusztulás, aztán meglátjuk...

T.G.: Remélem, hogy a valóság, az összes létező dolog valósága (vagyis az Isten terve) sokkal-sokkal „nagyobb” és összetettebb, mint amelynek a felfogására képesek vagyunk. És itt nemcsak az egyre nagyobb dimenziókra kell gondolni, hanem az egyre kisebb dimenziókban kinyíló valóságra is. Ha belenagyítok a Mandelbrot-halmazba, újabb és újabb világok nyílnak benne. Ha elmegyek meditációs lelkigyakorlatra, a belső, addig pontnak hitt univerzum szerteágazó gazdagsága nyílik ki. Az ember szinte szédül, mint a legnagyobb hegy tetején. Ez nem napi, de felejtethetetlen tápláléka a reménynek.

G.A.: Remélem, hogy a kilengő inga visszaleng, lesz elég bátorsága a haza értelmiségnek a helyzet nyilvánvalóvá tételére. Új „narodnyik mozgalomra” van szükség, áldozatvállalásra, bátorságra, szolgálatra. Reményem minden olyan közösség, mozgalom mely ki tudja magát vonni a fentiek alól, legyen az akár etno, ezo, teo, bio, öko alapon. Ezen szigetek egyszer összeérnek és erővé válnak. Naponta jó erre gondolni, felfedezni és megismerni mindezt. Az itthoni eszközeim: a lelki olvasmányok (elsősorban modern lelkiségi irodalom), a család átöleltsége, a szolgáló élet visszajelzései, a közösségeim tagjainak élete.

3. Tudod-e, hogy merre kell menned, mennünk?

K.-H.M.: A Dalai Láma megfogalmazását tartom kiválónak: A világ nagy vallásainak mindegyike ugyanazon elveket vallja a szeretetről, ugyanúgy célja az emberiség jobbítása a lelki nemesség által, és követőit ugyanúgy jobb emberi lényekké szeretné tenni. Ennek kell lennie a Bokor céljának is. Ez nem lehet se több, se kevesebb. Főlöszleges évente önértelmezés címén a különbségeket megfogalmazni, mert az sebeteket ejtethet és kiközösíthet.

T.G.: Az Amerikába érkező telepesek, a sci-fi filmben űrhajóval útnak induló kolónia tagjai mind hittek abban, hogy életük munkájával megteremtenek utódaiknak egy új világot. Hinnünk kell benne, hogy a családdal, közösségünkkel mi is úton vagyunk egy olyan új világ (életmód) felé, mely hétről-hétre növekszik például a világ szépségének közös felfedezése, a megelégedettség, az egymásra figyelés, az együttlét, a tévé nélkül töltött esték által.

G.A.: A megoldás: lelkieken, szellemiekben, szeretetben, természet és emberközelségben gazdagon, anyagiakban szerényen kell élni. Tudatosan kell építeni mindazt, amiben remélek. Fel kell vállalni a vágyott dolgok tudatos megteremtését. A közösségek (közösségem tagjainak gyerekeit is beleértve) szorosabb, emberibb együttműködését kell szolgálni. A testvériség szigeteit tudatosan építeni kell, köztük a természetes családot erőssé és együtt érzővé, együtt munkálkodóvá kell tenni. Fontos az érzelmi intelligencia fejlesztése önmagamban, a környezetemben. Ki kell fejleszteni magunkban az Isten megtapasztalásának kultúráját. Jobban össze kell fognunk anyagiakban, szellemiekben, egyéni programok, szolgáltatink koordinálásában. Szövetségeseket kell keresnünk másutt.

4. Látod-e a Bokor jövőjét, mit látsz?

K.-H.M.: (lásd a 3. választ!)

T.G.: Nem tudom, milyen lesz a Bokor jövője. És sajnós azt sem tudom, hogy mi az a mód, ahogyan a célját betölthetné a jövőben. Talán az ideai KVT után okosabbak

leszünk, hiszen ez lesz a témája. A „rendszer váltás” előtt úgy éreztük, hogy a diktatúra, a totális rendszer ellen a közösségben, életünk összefonódásában találunk menedéket. Mostanra kiderült, hogy a „globális szellem” a médián, a közgondolkodáson, a tematizáláson, az „elbeszélés módon” keresztül még jobban közénk furakszik. Úgy érzem, ebben a helyzetben a megoldás csak a még szorosabb közösség, összefonódás lehet. A jövőnk tehát azon múlik, hogy életünk egy-egy részterületét milyen lakó-, munka-, élet-, vagyon- stb. közösségben tudjuk megélni.

G.A.: A Bokornak csak a fentiek szerinti élet és munka értelmében van jövője. Ma elég lehangoló a kép, mert még úgy gondoljuk, hogy az egyéni, családi megoldások elegendőek és kevés energiát teszünk a közös dolgokba. A Bokor alapeszményeit adaptálni kell ehhez a megváltozott helyzethez. Ma a Bokor szolgálatának a legfontosabb eleme, hogy reális alternatívát éljen a társadalom elé (kontraszt), tehát a Bokor célja önmaga eszményeinek a teljesítése. A cél belül van, nem kívül. A Bokornak kezelni kell a 3. generáció gyors erodálását és újra kell a 3. generációt építeni. A meglévő „szent teheneket” le kell vágni. Anyagiakkal és szellemi műhelymunkával újra kell fogalmazni az életünk területeit. A Fiú központi teológiai hangsúlytevések helyett „rehabilitálnunk” kell az Atyát és a mindannyiunkban lakó és önmagát megmutatni akaró Lelket.

5. *Van-e helye a nemzettudatodnak a kereszténységben belül?*

K.-H.M.: Tudatában kell lennünk, hogy mely nemzethez tartozunk, de az evangéliumban nincs se zsidó, se pogány, se akárki... Ezt sem kell túlhangsúlyozni, mert az a diszkrimináció kezdete. Miért kell karácsonykor és húsvétkor a magyar templomokban a magyar himnuszt elénekelni? Ezek csak magyar ünnepek? Szerencsére Bokor rendezvényen még nem hallottam a magyar himnuszt, csak a Bokor himnuszt, ami odavaló.

T.G.: Magyar mivoltunkról hasonlóan kell gondolkodnunk, mint a családunkról: elsősorban hozzájuk vagyunk küldve, értük vagyunk felelősek. Érzelmek nem véletlenül kötnek hozzájuk erősebben. De a család és a nemzet esetében sem szabad, hogy az érzelmeink, az önzésünk olyan tettekre vezessen bennünket, ami nem a szeretet szerint való. Egyik nemzetnek sem szabadna többet elvennie a „globális asztalról”, mint amit odatesz.

G.A.: Egy nemzet egy sorsközösség. Örömeivel és gondjaival együtt. Ide születünk, ezt kell formálnunk, ebben a közegben vagyunk igazán önmagunk. El a kezekkel a nemzet kincseitől: a földtől, a nyelvtől, a kultúrától, a hittől. „Örizzük, öleljük”. A kereszténység sajnos az első globalizációs kultúra. (pl. inkább jöjjenek lengyel papok, de házások ne lehessenek papok). A Fiúban való hit központúság mindezt nagyon segíti. Viszont az Atya ide és ezt teremti meg: a létünk mindennapi kereteit. Tehát ha az Istenkép nem változik a nemzettudatot nem segíti a kereszténység

INTERNET

A SZÁMLA

Egy este, amikor az Anya a vacsorát főzte, 11 éves fia megjelent a konyhaajtóban, kezében egy cédulával. Furcsa, hivatalos arckifejezéssel nyújtotta át a cédulát az anyjának, aki megtörölte a kezét a kötényében és elkezdte olvasni azt:

- a virágágyás kigyomlálásáért: 1500 Ft
 - a szobám rendberakásáért: 1000 Ft
 - mert elmentem tejért: 100 Ft
 - mert 3 délutánon át vigyáztam a kishúgomra: 3000 FT
 - mert kétszer ötöst kaptam az iskolában: 1000 Ft
 - mert mindennap kiviszem a szemetet: 700 Ft
- Összesen: 7300 Ft

Az Anya kedvesen ráemelte fiára a tekintetét. Rengeteg emlék tolt fel benne. Fogott egy tollat és egy másik cédulára ezeket írta:

- mert 9 hónapig a szívem alatt hordoztalak: 0 Ft
- az összes átvirrasztott éjszakáért, amit a betegágyad mellett töltöttem: 0 Ft
- a sok-sok ringatásért és vigasztalásért: 0 FT
- könnycseppjeid felszárításáért: 0 Ft
- mindenért, amit nap mint nap tanítottam neked: 0 Ft
- minden reggeliért, ebédért, uzsonnáért, zsemléért, amit készítettem neked: 0 Ft
- az ÉLETEMÉRT, amit minden nap neked adok: 0 Ft

Összesen: 0 Ft

Amikor befejezte, az Anya mosolyogva nyújtotta át a cetlit a fiúnak...

A gyerek elolvasta és két nagy könnycsepp gördült ki a szeméből. Szívére szorította a papirost és a saját számlájára ezt írta:

FIZETVE!

BULÁNYI GYÖRGY

AKIK CSODÁLJÁK PÁLT

(A *Merre ne menjek?* egy fejezete)

Hosszú a soruk. Végig kísérték életemet. Most csak kettőt említek meg belőlük: a hatvan éve megjelent Holzner-művet s a négy éve kiadott Murphys, illetve művét.

Murphy könyvének van egy utolsó, 12. fejezete is, melynek címe: **Az utolsó évek.** Ennek meg alfejezetei: *Missziói út Hispániába – Visszatérés Illíriába – Újra Macedóniában és Kis-Ázsiában – Problémák Efezusban – A végzetes római út – Újra római börtönben – A halálos ítélet.* Ez utolsó alfejezetnek van írásos igazolása is, a többinek bajosán. Nem egykorú riport Pál haláláról, nem is került be az Újszövetségbe, mint Jézus, István és Jakab halála. Közel három századdal Pál halála után jegyezte le Eusebius: **...fel van jegyezve, hogy Pált Néro uralma alatt Rómában lefejezték** (*Egyháztörténet* 2,25). Hol találta Eusebius, nem árulja el. Azt viszont tudjuk, hogy Nérot 68 júniusában ítélte halálra a szenátus. Tehát Pál ezelőtt halt meg. Murphy szerint 67-ben. Lehetséges dátum.

E 12. fejezetet követi még egy **Epilógus** is. Könyvének e hatoldalas záró írása már dokumentált az apokrif s egyéb óegyházi irodalomból. E hat oldalon a dogmatörténet területére is eljut. Az alábbiakban idézem a könyvét befejező négy oldalt (342-345).

Az újszövetségi kánonba felvett tizenhárom páli levelet bizonyosan ismerték és hitelesnek fogadták el a második században. A tudósok kimutatták, hogy hatással voltak az Újszövetség több más könyvére is. Így a jánosi iratokra, a

Zsidóknak írt levélre, Péter első és második levelére (ez utóbbiban a következőket olvashatjuk; „vannak bennük – Pál leveleiben – nehezen érthető dolgok, ezeket a tanulatlan és állhatatlan emberek kicsavarják a saját vesztükre, akárcsak a többi Írást is” 3,16), Jakab levelére és Júdás levelére. Más korai keresztény szerzők sem vonhatták ki magukat Pál hatása alól, így például Hermasz, Barnabás, Kelemen, Ignác, Polikárp és a *Didakhé* szerzője.

Senki másra nem tettek azonban olyan nagy hatást ezek a levelek, mint Markionra, aki a második századi egyház egyik vezető egyénisége volt. Markion Pált tartotta az egyetlen igazi apostolnak. Pál antinomizmusát mint a kereszténység zsidó gyökereinek radikális elutasítását értelmezte. Ebből az elvből kiindulva hiteles és hiteltelen összetevőkre osztotta fel az Újszövetséget. Arra használta fel Pált, hogy a saját teológiai koncepcióját igazolja vele.

Pált bizonyára hasonlóképpen megdöbbenette volna az is, ahogy a valentiniánus gnosztikusok értelmezték a leveleit. Ez az irányzat Pálnak a nagy „titokra” való homályos utalásait használta ki és alkalmazta saját céljaira. Pál utalásait arra vonatkozólag, hogy a „test” s a „lélek” az emberi személyiség két különböző alkotó eleme, a gnósztikusok radikális dualizmussá fejlesztették tovább. Meg voltak győződve róla, hogy olyan „tudás” (gnózis) birtokában vannak, amely megszabadította lelküket az anyag béklyóitól, és ennek a megvilágosodottságnak köszönhetően immár eljutottak a fény birodalmába.

Egy idő után az egyház elvetette mind Markiont, mind a gnoszticizmust. Így érthető lett volna, ha mint ezen tévtanítások állítólagos forrásától, Pál leveleitől is elhatárolja magát, és kimondja, hogy nem az igaz Evangéliumot képviselik. Ha ehhez hozzászámítjuk a zsidó-keresztény irányzat harsány Pál-ellenes polémiáját, nem magától értetődő, hogy a páli levelek helyet kaptak az újszövetségi kánonban.

Kétségtelen, Pál levelei a második század végére már annyira olvasottak voltak, hogy nem lett volna könnyű kivonni őket a forgalomból. Ráadásul népszerűségük felkeltette a szerző iránti érdeklődést is. A levelekben szereplő utalások és az Apostolok Cselekedeteinek történetei egy jól megírt, a drámai fordulatokat kiszínező Pál-életrajzot is időszerűvé tettek. Ennek az igénynek tett eleget egy élénk fantáziájú és a történelmi forrásokat mellőző szerző a második század közepén. A *Pál cselekedetei*, amely eredetileg magában foglalta a *Pál és Thekla cselekedetei-t* és a *Pál mártírhálálát* is, épületes és szórakoztató történet egyszerre. Azonkívül, hogy leírást ad Pál külsejéről (3:1), amely vállalkozása egyedülálló, megvan benne egy kalandos történet minden kelléke: izgalmas utazás, reménytelen szerelem, csodálatos megmenekülés minden veszélyes helyzetből (például a vadállatok elé vetett Pált egy oroszlán menti meg, amelyet/akit előzőleg megkeresztelt). Nem meglepő, hogy a *Pál cselekedetei-t* az egész antik világban olvasták. Olyan távoli vidékeken, mint Szíria és Észak-Afrika, kánoni tekintélye volt. Az érdekesítő történet mindazonáltal olyan teológiai álláspontot propagál, amelyet Pál nem vállalt volna. A csodatévő apostol heroikus alakja arra szolgált, hogy a minden ember számára megélhető életről és annak értékeiről való lemondást népszerűsítse. Az az igazi keresztény,

sugallja a szerző, aki egész életében megőrzi szüzességét.

Pál alakjának jelentőségét még inkább kiemelte Ireneusz (kb. 130 – kb. 200), az apostolok utáni kor első nagy keresztény teológusa, a legkorábbi és legerősebb híd a keleti és a nyugati egyház között. Kis-Aziában, Szmírnában született, ahol Polükarposz volt a mestere, majd Rómában tanult, és mint Lyon püspöke fejezte be életét. *Az eretnokség ellen, avagy a hamis gnózis cáfolata* című nagy művében szembeszáll egyrészt az olyanokkal, mint Markion, akik eltúlozva Pál jelentőségét, azt állítják, hogy „egyedül Pál ismerte az igazságot” (3. 13. 1), másrészt azokkal, „akik nem ismerik el Pált apostolnak” (3. 13. 1). Az a tisztelet, amellyel Ireneusz Pálnak adózott, és amit másoktól is elvárt, műve alapelveiben is megfogalmazódik. A hitigazság próbája minden egyház számára az, „hogy megegyezik-e az apostoli hagyománnyal, amelyet a két legnagyobb apostol, Péter és Pál által Rómában alapított és megszervezett egyház őriz” (3. 3. 2). Nem meglepő tehát, hogy Ireneusz több mint 400 alkalommal idézi Pált vagy hivatkozik rá. Minden páli levélből idéz, kivéve a Filemonnak írt levelet. Egyet azonban nem tesz meg Ireneusz: nem teszi magáévá Pál teológiáját. Művét alapos vizsgálódásnak alávetve kiderül, hogy a páli leveleket csupán hivatkozási alapok tárházának tekinti. Ez lett Pál sorsa a későbbi évszázadokban is. A nagy teológiai viták résztvevői rendkívül szelektív módon használták fel az apostol leveleit. Míg Szent Ágoston túlhangsúlyozta azt, amit Pál a meg nem váltott emberiségről mond, a reformátorok a szeretettől áthatott kontextusból a hit fontosságának hangsúlyozását ragadták ki.

Pál elemzése arról a világról, amelyben élt és működött, érvényes a mi társadalmunkra is. Pontos helyzetfelismerő készségének és éleslátásának arra kell indítania bennünket, hogy komolyan vegyük az általa javasolt megoldásokat, amelyek segítségével a kereszténységet a változás hiteles eszközévé kívánta tenni. Az a kereszténység, amelyet Pál hirdetett, nem vallott kudarcot, mivel megvalósítására még csak komoly kísértet sem történt.

Ez a vége Murphi könyvének. Azért került ide, mert jelen munkámnak lektora s opponense Bajnok Dániel szerint írnom kellene valamit Pál *időskorától és haláláról is*. Nem regényt írtam Pálról. Hiteles leveleit s Lukács írását használtam fel. Most felhasználtam Eusebiust is, mert ő is megnevezte magát, ha forrását nem is tudta megjelölni (fel van jegyezve...).

Magam nem tudtam használni Murphi könyvét sem, bár nagyon olvasmányos útleírás. Más a műfaja, mint az én könyvemnek.

Nem arról szól a könyv, amiről az enyém. Az én könyvem arról beszél, hogy tökéletes diadalt aratott az, amit a Szent Pállá lett tarzusi Saul tanított – a názáreti Jézus tanítása ellenében. Saul tanítása is meg a Jézust meg nem halló emberiség tanítása és élete is – diadalt aratott Jézuson.

A különböző vallások hitletéteménye jeles szerzők művein alapszik. Murphy vallásában a *hitigazság próbája minden egyház számára az, „hogy megegyezik-e az apostoli hagyománnyal, amelyet a két legnagyobb apostol, Péter és Pál által Rómában alapított és megszervezett egyház őriz*.

Magam a római katolikus egyházon belül egy olyan kisközösségi hálózaton belül élek, amely örömmel olvassa a II. Vatikáni Zsinat egyik dokumentumában: *Köztudomású, hogy az összes szent iratok közül is méltán kimagaslanak az evangéliumok, mert elsősorban ezek tanúskodnak a megtestesült Igének, a mi Üdvözítőnknek életéről és tanításáról* (Dei Verbum 18). Pál csak gondolta magáról, hogy ő írta meg Jézus evangéliumát. Az Újszövetség két Péter-

levele is már Pál hatásait tükrözi, de valószínű, hogy ő látta el információkkal Márkot, aki gyorsan elmenekült Pál elől, viszont Péter információi nyomán megírta elsejét a négy evangéliumnak, mely elkészül a Péter és Pál halálát követő esztendőben, Néró halála után, hogy *tanúskodjék a megtestesült Igének, a mi Üdvözítőnknek életéről és tanításáról.*

Könyvem sikoly. Sikoly a Dei Verbum fent idézett mondataért is. Sikoly arról, hogy Merre ne menjünk. Sikoly, mert *Krisztus szegényen és üldözötten vitte végbe a megváltás művét; az egyházat is ugyanerre az útra szólítja hivatása...* (Lumen gentium 8). Sikoly, mert *az isteni törvény rendelkezéseit lelkiismeretében fogja fel és ismeri el az ember; köteles is lelkiismeretét minden tevékenységében hűen követni, hogy eljusson céljához, Istenhez. De nem is szabad őt akadályozni abban, hogy lelkiismerete szerint cselekedjék, különösen vallási téren nem* (Dignitatis Humanae 3).

Sikoly, mert mérhetetlenül gazdagok vagyunk, minél felsőbb szinten képviseljük az egyházat. Sikoly, mert amíg módunk van rá, üldözzük a másképpen gondolkodókat, ahogyan Kaifás is Jézust; Jézus pedig szegény volt, és nem üldözött senkit. Ismerjük az emberi történelmet, s azon belül a keresztény egyházak történetét és az én római katolikus egyházam történetét is, s abban Torquenada szerepét is, amely folytatódik mind a mai napig, amikor is az embergyilkolási esküt megtagadó testvéreinket elítélő bírónó joggal mondatja nekik: *Magukat saját püspökeik is elítélik.* Könyvem sikkoly, mert Gromon András testvéremet is kiközösíti egyházam, pedig ha van ember, aki lelkiismerete szerint tanít és cselekszik, ő is bizonyára olyan.

S mindez a Damaszkusi úton kezdődik. S folytatódik máig. *Saul, miért üldözől engem?* – ma is kérdezhetné Jézus, de nem teszi. Nem, mert Saul időközben vértanú halált halt hitéért – a lelkiismeretéért, az ő Jézus Krisztusáért. S Isten csak azt kívánja, hogy annak engedelmeskedjünk. S nem is hányja szemünkre ezt. Nem, mert abban adta a kinyilatkoztatást. Elsősorban arra kell figyelni. Másodsorban pedig azokra a testvéreinkre, akik azt mondják, amit a lelkiismeretükben hallanak. S a lelkiismeretünket meg nem hordhatjuk senki másnak a zsebében.

A mi zsebünkben van annak a helye. Hogy mit mondott erről vagy arról akárki, ne érdekeljen. Csak az, amit te hallasz ott, belül. Ha nem érdekel, hogy mit mond akárki is arra, amit e könyvben olvasol, akkor talán valamit használnál majd neked. Ha más is fontos, mint a te lelkiismereted, akkor félek, hogy lecsapod könyvem két lap után.

Meg lesz-e ezzel a fejezettel elégedve opponensem, nem tudom. Majd megmondja utólag.

BOGÁR LÁSZLÓ EGY FÖLD NEM ELÉG?

Az utóbbi hónapok során az olaj és az élelmiszerek árának robbanásszerű emelkedése felerősítette azokat a súlyos aggodalmakat, amelyek az emberiség egész létmódját teszik kritika tárgyává. Nemrégiben az Egy Föld nem elég? drámai címmel jelent meg összefoglaló elemzés arról, hogy rohamos gyorsasággal nő az olló az emberi szükségletek és a globális lehetőségek között. Az elmúlt húsz év során "ökológiai lábnyomnak" nevezték azt a termőföldterületet, amely egy ember számára

megteremti az élete fenntartásához szükséges javakat, illetve az "anyagcsere-végtermékek", magyarul hulladékok feldolgozásának lehetőségét. Mert lassan húsz éve már, hogy az emberiség egésze valójában több termőföldet igényel, mint amennyi maximálisan rendelkezésre áll. Vagyis ne szépítsük, húsz éve folyamatosan növekvő "léteficitben" vagyunk, számszerűsíthető módon éljük fel a földi létezés alapvető ökológiai talapzatát.

Napjainkban, figyelmeztetnek az elemzések, minden egyes földlakó átlagosan csaknem másfélszer többet fogyaszt, mint amennyi ökológiailag – a gyorsuló lepusztulás veszélye nélkül – megengedhető lenne. Mondanunk sem kell, hogy ez csak a "makroátlag", amelyről az a vicc jut eszünkbe, hogy "a járvány szerencsére csillapulóban van, ma például csak én haltam meg". Mert hogy a szupergazdag olajsejkségekben egy fő átlagosan tíz-tizenkétszeresét is elfogyasztja annak, amit saját országa ökológiai teljesítménye lehetővé tene. Arról nem is beszélve, hogy a világ leghatalmasabb gazdasága, az Egyesült Államok is csaknem tízszer annyit fogyaszt, mint amennyi ennek az egyébként hatalmas és természeti kapacitásokban bővelkedő országnak az ökológiai teljesítményéből adódna.

Mindez csak úgy lehetséges, hogy az emberiség legszegényebb harmada viszont a lehetőnél sokkal kevesebbet fogyaszt, vagyis termőföldjei a túlfogyasztó gazdagok számára termelik meg a javakat. Az olló tehát nemcsak – sőt nem is elsősorban – az emberiség egésze számára nyílik mind vészesebb gyorsasággal, hanem rohamosan fokozódnak az eddig is kirívó különbségek az eszelősen pazarló szupergazdagok és az elképzelhetetlen nyomorba süllyedők között.

És hogy tovább bonyolódjék a dolog, Kína, India, Indonézia és Brazília is szédítő gyorsasággal "nyugatosodik", vagyis veszi át azokat a fogyasztási mintákat, amelyek eddig csak a nyugati ember privilégiumai voltak. Egy-két évtized, és ezek a hatalmas országok szintén a maximális természeti adottságaikon messze túlterjeszkedve akarják majd – mint mostanáig a Nyugat – mások potenciálját használni fogyasztásuk ökológiai talapzataként. Nem kell komolyabb képzelőerő azoknak a roppant méretű konfliktusoknak a végiggondolásához, amelyek ebből a véstheres folyamatból adódnak majd. De talán a legsötétebb képzelőerő sem képes ma még ennek dimenzióit feltárni.

Kénytelenek vagyunk tehát feltenni a kérdést, miért és hogyan juthattunk ebbe a helyzetbe. Vagyis hogy miért pusztítjuk nyilvánvaló módon a földi élet évmilliárdok óta létező tartópilléreit? Ha egy iskolás gyerek is tudja, hogy három perc alatt meghalunk levegő nélkül, három nap alatt víz nélkül, és három hét alatt táplálék nélkül, akkor miért tesszük egyre lehetetlenebbé, hogy a jövő hét közepénél azért egy kicsit hosszabb ideig tiszta levegőhöz, ivóvízhez, és egészséges földön termelt tápláló élelemhez jussunk? Ha ezt megválaszoljuk, meg kell tudni mondani azt is: hogyan keveredhetünk ki ebből a végzetes zsákutcából? További igen kényes kérdés, hogy mi van akkor, ha kiderül, hogy a szupergazdagok közvetlen érdekeinek nagyon is megfelel ez a helyzet, sőt?! És végül a legkényesebb kérdés: mi van akkor, ha a nyilvánvalóan vesztes többség sem érti már a végzetes lényegét, de nem is érdekli, és egykedvűen, vagy "önként és dalolva" rohan hanyatt-homlok a végzete felé.

Fontoljuk meg alaposan a választ, mert annak minőségétől függ az egész emberiség, sőt talán az egész földi élet jövője. De nem árt igyekezni sem, hisz, amióta ezt a cikket írom, nagyjából egy Budapest területével egyenlő

esőerdőt irtottak ki a világon, márpedig ezekben termelődik a földi élet alapját képező oxigén jelentős hányada, és egyelőre adósak vagyunk azzal a válasszal, hogy mi történik, ha ezzel a tempóval haladva az évszázad végére sikeresen kiirtjuk az utolsó maradványokat is.

A válaszok filozófiai lényege abban a szellemes szállóigében fogalmazható meg, amelyet Milton Friedman Nobel-díjas amerikai közgazdász professzornak tulajdonítanak, és amely úgy hangzik: "The business of the business is the business.". Ennek a lefordíthatatlan szójátéknak az a lényege, hogy ha valamilyen üzlet rövid távon és üzemgazdasági szinten profitot hoz, akkor a tőke tulajdonosának nem kell, sőt nem is szabad azzal foglalkoznia, hogy esetleg tízszer-százszor akkora kárt okoz mindezzel a külső természetben (ökológiai rendszer), és/vagy a "belső" természetben (szociokulturális szövetrendszer). Már feltéve persze, hogy sikeresen tudja magától elhárítani, másokra pedig sikeresen áthárítani az öko-szociokulturális pusztítás "költségeit". A közgazdaságtan előzékenyen a segítségére is siet a tőketulajdonosoknak azzal, hogy elegánsan "externális" (külső) költségeknek minősíti mindezt. Könnyű belátni, hogy ez egyértelmű biztatás arra, hogy igyekezzék mindenki minden üzleti tevékenységének valamennyi közvetett költségét másokkal megfizettetni, csak hogy a következő pillanatban már ő maga is a kiszolgáltatott "mások" csoportjába tartozhat, amikor más tőketulajdonosok például éppen rá akarják áthárítani a maguk "létdeficitjeit".

Mert valójában erről van szó! Ez a "negatív végösszegű játszma" ugyanis hosszú távon végzetesen "létfelélő" stratégia, ahol mindenki veszít, mindenki tudja is, hogy veszít, mégsem tud már kiszállni a létpusztító ámokfutásból. Pedig olyan könnyű lenne belátni nekünk, nap mint nap rutinosan "létbűnöző" Föld-lakóknak, hogy csak egy, azaz egy darab Földünk van!

BULÁNYI GYÖRGY ESKÜVŐ A HAJÓN

Kedves Judit és Gábor! Kedves szülők és rokonok! Kedves jóbarátok és kedves Testvérei Jézusnak! Nagy öröm ez a mai nap Nekik, akikről szól majd a nóta. Számunkra is, akik csak húzzuk talpalávalót és magának a Főrendezőnek is, aki mozgatja a háttérből ezt az egész ünnepi liturgiát. Mert a főludas kétségtelenül Ő. Csak így tudom megmagyarázni, hogy a kitudja-mennyi eladólány közül éppen Judit lett, akit megvásárolt magának egy Gábor nevű vevőlegény. Akkor volt a kínálat belőlük, hogy el sem fértek volna egy nagypiacra sem. Gábornak még sem kellett más. Már ha igaz az a férfiktól tévedhetetlenül megevett tétel, hogy mi választunk. Vannak olyan lételméleti és lélektani iskolák, melyek e tételünket a butaságokat termelő férfi önértékből magyarázzák: merő látszat csak ez – tanítják, mert valójában nem a lányok, hanem mi, férfiak kelünk el a halpiacon. Nem döntöm el e nehéz kérdést, inkább arról kezdek beszélni, aki a főludas.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Jóisten. Nem volt magányos. Nagy szerelemben élt-halt valakivel. Akkor szerelemben, hogy a Lelkük egészen közös volt. Nem is *lett* a Lelkük közössé, hanem már eredetileg is az volt, és éppen ezért lettek szerelmesek is egymásba,

mert a lelkük közös volt. Elmondhatatlanul boldogan éltek, s azt gondolták, hogy ami Nekik olyan jó, legyen abban részük másoknak; hívhatják őket, akár Juditnak és Gábornak is. Úgy hívták ezt a Jóistent, hogy Atya, Fiú meg Szentlélek. Ha így hívták, akkor kezdjük el e mai kétszeresen is szövetségkötési lakomát az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében!

Annak érdekében, hogy ami bennünk van, legyen olyan szép, mint a mi kívül van, a gúnyánk, amit magunkra vettünk, tegyünk egy csodát, melyre mindannyiunkat képessé tett a Jóisten. Tegye rá kezét a kezünkre, s ennek erejében törüljünk ki a bűnbánat emberi képességével mindent az életünkből, ami csak elrútította azt, és mondjuk mindannyian: Gyónom a Mindentadó Istennek és Nektek Testvéreink, hogy sokszor és sokat vétkeztem... Irgalmazzon nekünk a minket nagyon szerető Isten, és bocsássa meg minden vétkünket, hogy elvezethessen minket Magához az örök életre.

Kúrie... Imádkozunk! Istenünk, Te aki Juditot és Gábert csak azért szólítottad létbe, hogy egymást olyan boldoggá tegyék, amilyen boldogságban éltek Ti is a Szentháromságban, önts beléjük az egymást szeretésnek azt a mértékét, mely a ti szívetekben él egymás iránt az örök Hazában, ahova őket is várod. Jézus Krisztus által, aki csak él és szolgálva szeret mindörökkön örökké.

Amen.

Most pedig megkérem Gábert, hogy mondja el olyan szépen, ahogyan csak tudja, a világirodalom legszebb szerelmes versét Juditnak: *Minek nevezzetek?*

Ének – Most meg Juditot kérem egy másik vers elmondására, amely már arról beszél, hogy mi lesz Isten legnagyobb ajándéka számukra: *Ének a Visztulán*

Ének – Jézusom! Tisztítsd meg a szívem és ajkam, hogy méltó módon hirdethessem szent evangéliumodat. Az Úr legyen veletek! Evangélium Szent Máté könyvéből:

Akkor odamentek hozzá a farizeusok, hogy próbára tegyék. Ezt kérdezték: „Elszabad a férfinek bármilyen okból bocsátania a feleségét?” Így felelt: „Nem olvastátok, hogy a Teremtő kezdetben férfinak és nőnek teremtette őket, és azt mondta: Ezért a férfi elhagyja apját, anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és egy test lesz a kettő? Most már többé nem két test, hanem csak egy. Amit tehát Isten egybekötött, azt ember ne válassa szét.” De azok mondták: „Miért adta akkor Mózes azt a parancsot, hogy elbocsátáskor adjunk válólevelet?” „Mózes szívetek keménységére való tekintettel engedte meg nektek, hogy elbocsátásotok feleségeitek – felelte –, de kezdetben nem így volt.

Jó tíz évvel ezelőtt eskettem egy másik és nevezetes párt. A fiú nagymamája részt vett közel 60 esztendő ezelőtt egy 8 napig tartó lelkigyakorlatomon. A leány szülei pedig egy lelkigyakorlaton ismerkedtek meg egymással, csak 40 évvel ezelőtt. Mindkét családban a csapból is Bokor-szöveg folyt. Egy Bokor-unokából és egy Bokor-gyermekből lett ifjú pár állt két oldalamon a gyémántmisémen. Ez utóbbi ifiasszony nyújtotta át a mise végén nekem a Bokor ajándékát. Egy nagy albumot, melyet a Bokor tagjainak laudációs szövegei és a négy nemzedék fényképei töltöttek meg. Az átnyújtó ifiasszónak a szövege ez volt: Rettenetesen voltak számunkra a jegyes-oktatásaid. Arról beszéltél nekünk, hogy el kell majd viselnünk egymást... amikor mi pedig szerelmesek voltunk egymásba... Azóta már megtanultuk, hogy bizony akarnunk is kell szerelnünk egymást.

Kedves Judit és Gábor! A ti jegyes-oktatásaitokba már nem fektettem annyi energiát, mint az övékébe. Jóval fiatalabbak voltak Nálátok, és Bíró Lajos csoportjait betudhattam már a ti házasságra felkészítő tanfolyamotoknak

is. Mindazonáltal most majd bedobom magamat, s elmondom, amit talán még nem hallottatok tőlem.

1. Meg lehet őrizni a szerelmet végig. Egyik csoportomban él egy nagymama-nagypapa jelölt. Néhány éve mondtam ezüstlakodalmas miséjüket. Három gyerekükből az elsőt tavaly ilyenkor eskettem. Fogják egymás kezét, mikor sétálnak, meg még a csoport-találkozásokon is. Mária Magdolna halálosan szerelmes volt Jézusba, de Jézus foglalt volt. Örök szerelemmel szereti az Atya a Fiút, s a Fiú az Atyát. Hogyan csinálják aranylakodalmukat váró ezüstlakodalmassokként, hogy át tudják még mindig menteni a túlsó partra a szerelmet? Ezt akarom most elmondani.

2. Az elmúlt félszázadban úgy gyóntattam, hogy kellett a gyónóimnak többek között naponként időszámolást is csinálni. A napi adatokat meg a hónap végén átlagolni. Voltak különböző követelmények benne, melyek közül csak egyet említek: a férj és feleség egymással beszélgetésének el kell érnie a napi 30 perc átlagot. Amikor a szerelem a fiataloknál tetőfokot ér, ez kitesz napi átlag 3 órát is. Fenntartható ez? Nem. Össze kell költözködni, hogy kevesebb is elég legyen, de fél óra alá nem süllyedhet. Ha alásüllyed, holtbizonyos, hogy előbb-utóbb átveszi a szerepet a Mancikától egy másik Mancika. Nem tehetünk róla. Így vagyunk megcsinálva. Ádámnak kell mindig egy Éva. Évának kell mindig egy Ádám. Törvénye ez az embernek. Mért? Mert maga az Isten írta bele. S nem akárhova. A szívünkbe írta bele.

3. Gyónni kell járni és naponta. A paphoz? Nem a paphoz. Este a gyerekekkel együtt kell imádkozni, énekelni az Istennek – égő gyertya mellett. Legkésőbb nyolcra meg kell kapniuk a szülőktől az esti pusztit. Az égő gyertyát pedig át kell vinni a szülők szobájába, s ott kell folytatni az imádkozást – kettejüknek. Úgy kell azt csinálni, hogy csak belebámulunk a gyertya fényébe, s amikor megtelik a szívünk istenszerelemmel, akkor mondani kell, amit a Lélek diktál nekünk. Amikor elfogy, elhallgatunk. Aztán valamikor el kezd a másik, s ő is hangosan kimondja, amit hall belülről. Mit hallanak? A legfontosabbja az, hogy mivel szerzett ma a legnagyobb örömet a párunk. S azt is, hogy mi fáj a legjobban? A munkahelyen talán, s a főnök részéről? Az is elmondható éppen, de az a napi fél óra beszélgetésbe való anyag. A gyertya fénye mellé az tartozik, hogy mit nem szeretett volna kapni a párjától. Nem vádaskodás ez, csak síró felpanaszolás. Nagy szüksége van erre is párunknak. Kispap korom legnagyobb egyénisége, nagypapa-korú előljárom mondta el nekünk jövőre papi életünk legnagyobb hiányosságát. Ha magukat pappá szenteltek, nem mer majd maguknak megmondani senki semmit. A párom, aki szeret, mindent megmondhat nekem. Szükségem van rá, mint egy falat kenyérré. Csak akkor lehet belőlem az, amit az Isten megálmodott rólam, ha van, aki elmondhatja nekem azt is, amit az önszeretetem miatt magam nem hallok meg a lelkem mélyén.

4. S paphoz nem is kell járnunk? Papnál nem is kell gyónnunk. De igen. Csak nem külön, hanem együtt. Ne sutyorogjon senki pap az én feleségemmel. Mit sutyorog vele? Félek, hogy rám panaszkodik. Ha volnának papnők az egyházban, akkor meg azok volnának a megértő partnerek a férfiak számára, hogy elzokogjuk nekik, amit feleségüktől kell nekünk, szegény férfiaknak elszenvődnünk. A Bokorban férj és feleség együtt járnak gyónni. Nagyon jó beszélgetések adódnak

belőle. A férfiaknak elmondhatom, hogy nem kell a konyhába kimenniük és a világosság felé tartani a poharat ellenőrizve, hogy azok rendesen vannak-e megtörülve. Mondhatom neki, hogy odahaza nem vagy a feleséged munkahelyi főnöke, de háláosan megcsókolhatod feleséged kezét a meleg vacsoráért, meg hogy mindig találsz tisztá fehérneműt a szekrényben. A nőknek meg elmondhatom, hogy férjedet Isten nem a te képedre és hasonlatosságodra teremtette, hanem a magáéra, s ennek következtében akármennyire is szeret téged, nem képes indigós lenyomatod lenni. Külön és más személyiség marad, bár hűségesen szeret téged. Meg kell értened, hogy képtelen minden kérdésben ugyanúgy vélekedni, ahogyan te.

5. Így lesz Jézus szép szavával két emberből egy. Ahogyan odaát is: *Én és az Atya egy vagyunk.* Egyek, mert Közös a Lelkük. S így lesztek Ti is egyek, mert a Bennetek levő Lélek az egymást megérteni akarásnak és tudásnak a Lelke. S ezért aztán nem lesz szükségetek váló-levélre és válás-üggyvédre. Maradhat erőtök versenyre kelni a Bokor 16 gyerekes Zsike-Nácijával, a 10 gyerekes Gabi-Bandijával, Ancsa-Imréjével, Orsi-Lacijával, meg azokkal, akik valamivel elmaradnak e nemzetmentő szuperszámok mögött.

Arany Jánossal zárom szavaimat. 1848-ban írta őket: *Ha minket is elfűj az idők zivatarja, Nem lesz az Istennek soha több magyarja.* Kár lenne értünk. Egy faj pusztulna el, s nem is akármilyen. Más, mint a többi. S ha szabad nekünk a feleségünket minden más nőnél jobban becsülnünk, jobban szeretnünk, akkor szabad nekünk a mi fajtánkat, a magyart minden más fajtánál többre becsülnünk, jobban szeretnünk. Még a magyaron belül is. Bartók Béla 13. századbelinek gondolta a Székelyek esti imájának a dallamát. E többre becsülés jegyében ezzel kezdjük az imádkozást Juditért, Gáborért:

**Hej, én édes jó Istenem, / Oltalmazóm, segedelmem,
Vándorlásban reménységem, / Ínségemben légy
kenyerem.**

**Vándor fecske sebes szárnyát, /Vándorlegény
vándorbotját,**

**Vándor székely reménységét, /Jézus, áldd meg Erdély
földjét.**

**Vándor fecske hazatalál, /Édesanyja fészkére száll,
Hazajöttünk, megáldott a /Csíksomlyói Szűz Mária.**

**Hej Enikő és ő Zsoltja, / mi hiányzik, kipótolja
Kádár Judit és Gábora. / Felsüt a nap még Szolnokra.**

ÁLDÁS

Áldjon meg Kettőtöket Isten azzal, hogy folytatjátok, amit Jézus elkezdett közel kétezer esztendeje. Sajnos, ez a kérés nem sokat ér, mert annak meghallgatása kizárólag azon fordul, hogy vevők vagytok-e kérésemre. Mért ne lennétek? Hát csak azért, mert az elmúlt kétezer esztendőben inkább csak olyan keresztények voltak, akiknek kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, hogy folytassák, amit Jézus elkezdett. De az én reménységem olyan erős Kettőtök iránt, hogy mit sem számít az elődök hiánya, én csak azt gondolom Rólatok, hogy Nektek van fületek a hallásra. Ettől indítva kibontom most ennek az áldásnak a tartalmát.

Áldjon meg Kettőtöket azzal, hogy ne akarjatok soha sem vétkezni a Szentlélek ellen, hanem mondjátok és tegyétek mindig azt, amit a szívetekben hallotok Isten hangjaként. Ennek eredményeként: Judit, légy Isten szerelmes lánya, akiben neki jókedve telik; Gábor, légy Isten szerelmes fia. Pontosan úgy, ahogyan Jézusban kedve telt el. Mondhatom

mindezt úgy is, hogy legyetek Jézus tanítványai, akik követik Tanítójukat. Követik akkor is, ha akármilyen árat is kell fizetni érte. Annyit elárulhatok Nektek, hogy ez olcsón nem megy, mert széles az út, amelyen azok járnak, akik fűtyülnek Isten áldására, és keskeny az útja azoknak, akik azt az utat választják, amely Jézus Atyja felé vezet.

Áldjon meg Isten Kettőtöket azzal, hogy valami vadonatújat kezdtek a történelemben, azaz hogy sohase jussatok el imádságotokban oda, ahol *István, a király* rockopera végződik: *Uram, Veled, de nélkülöd*. Legyen a ti szívetek, lelkiismeretetek számára mindig nyilvánvaló, hogy ez a kétezer esztendő játék, hogy Jézussal de Jézus nélkül, ez abba hagyandó. Nincs neki semmi értelme. Lehet Jézus után is, és Jézus nevében is csinálni, ami tökéletesen jézuselőtti, és Jézust újra meg újra keresztre feszíti. Mert mondatott a régieknek: *Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket*. Nincsen az unokatestvérünk testét felnevelő szent jobb kéz. Mindegy, hogy Koppánynak hívják, akit felnevelünk, vagy másnak. Nincsen kard, csak Jézus ellen. Amíg van kard, marad a tört vér fekete folt, s marad az emberiség története is csak jézuselőtti – Jézus után is.

Áldjon meg az Isten Titeket azzal, hogy megértitek Jézus szavát: *Boldogok a szegények, mert övék a mennyek országa*. Nem a gazdagoké. Azok csak Jézus keresztre feszítésével tudnak foglalkozni, mert el kell takarítaniuk Őt az útból, aki azt tanítja, hogy Atyja szőlőmunkásainak csak egy dénár jár. Akármilyen okosak, szorgosak és ügyesek is, akkor is csak annyi. Mennyi ez az egy dénár? Ha elosztjuk az emberiség vagyonát hat és fél milliárddal, megkapjuk pontos forintértékét. Gazdagság és embereket gyilkoló hatalom mindig édestestvérek. Kaifás és Pilátus esetében is, és mai, tegnapi meg holnapi utódjaik esetében is.

Áldjon meg Kettőtöket Isten azzal, hogy sohase akarjatok uralkodni egymáson, és senkin, mert ha nagyobbak akartok lenni, akkor Judit szolgálja Gábort, és Gábor szolgálja majd Juditot; s ha elsők, akkor szolgáljatok mindenkit, akit csak elértek.

Áldjon meg Titeket Isten azzal, hogy otthonotokban elkezdődik az Isten Országa. Kettőtök között. S ha Isten megáld Benneteket gyerekekkel, akkor tanítsátok őket is meg ezekre az áldástartalmakra. De nem kell odáig várnotok, mert aki befogadja ezeket az áldástartalmakat, az úgy jár, mint Jézus. Hogyan? Nem tudja azokat magában tartani, hanem barátokat gyűjt kisközösségbe. Gyűjtsetek otthonotokban barátokat, akiknek elmondhatjátok a Jézustól tanult áldásokat.

Amen.

**Megkötöm magamat Isten kötelével,
Megtöltöm szívemet Ország igéjével,
Szabadságom, Uram, Néked visszaadom,
csak a szeretetre formáld át tudatom!**

**Megkötöm magamat társam két karjával,
Segítőül adtad minden nyavalyámban.
Isten óvjon tőle, hogy elhagyjuk egymást.
Ketté szakítsuk, mit Te egynek akartál.**

**Magunkat megkötni, Atyánk, gyengék
vagyunk,
Segítő kéz nélkül nehéz járni utunk.**

**Idősebb Testvérünk, erősíts hitünkben,
Utunkon maradjunk, segíts ebben minket.**

**Megkötöm magamat baráti kötéllal,
Testvéri közösség tartó erejével.
Testvér, ha eloldnám hármass kötelémem,
Szembesíts magammal, légy felelős értem!**

KERESZTÉNY GABRIELLA

HUGYA LAJOS, A VADEMBER

Van egy falra akasztható idej naptáram, minden oldalán a falu apraja-nagyja látható. Napközis főzőasszonyok, iskolai táncsoport, ráncos arcú vénék, derűs ifjak. Címlapján pedig, a sok ember közül egy pofaszakállas férfi néz rám kevélyen. A helyiek csak úgy hívják: Lajos, a Vadember.

A Szerencs melletti Legyesbénye polgármesterének, Hlivják Lászlónak két éve jutott eszébe, hogy naptárunk csak a tősgyökeres legyesbényei emberekről szóljon. A 2007-esről egyedül Hugya Lajos maradt le, nem egészen véletlenül, a fotózásakor egyszerűen nyoma veszett. Egyébként is ritkán látni a faluban, kint lakik a bényei hegy Harasztosi dűlőjében. Távol a civilizációtól, egy olyan házban, ahol vizet hidroforral vesz a kútjából, „spóron” melegít, áramot aggregátorral termel. Ezen a környéken legfeljebb vadmadár fészkel, a tüskés bozótban rókák hajszolnak üregi nyulakat, méhészeknek viszont az akácerdő kész paradicsom.

Az idej naptár készítésekor a Vadember épp a faluban kóricált sóért, gyufaért, borért, mikor pechjére belebotlott a polgármesterbe, aki a torzonborz alak láttán felkiáltott: „Lajos! Mosakodj és öltözz! Irány a szerencsi fényképész! Ne várjuk el tőle, hogy felmásszon a viskódig!” Hugya Lajos cseppet sem örült. Sose hagyta magát fotózni, de ha ellenszegül, erőszakkal hurcolják a műterembe.

Irdatlan porfelhővel a kocsik mögött az önkormányzatnál dolgozó Bús Zitával eredünk Hugya Lajos nyomába. A lány egy fák mögött megbújó rozoga házra mutat; itt lakik a Vadember a feleségével, de most éppen méhészkedik az erdőben. Ilon, a neje állítólag lengyel, szófukar teremtés, miatta kár megállnunk. A házaspár önellátó, zöltséget természet, baromfit tart.

– Kezét csókolom! – törli szítás ülepű nadrágjába kezét a bokrok mögött előbukkanó sovány férfi, felső testét épp csak takarja a lukas trikó. Egy falócára ülünk beszélgetni. – Már 65 éves, rendes nyugdíjas vagyok! – jelenti ki büszkén. – Havi 30 ezer 700 forintot hoz a postás. Vagyis nem hozza, mert fáj a lába, én járok le érte a faluba. Sok évet lehúztam a téeszek juhászataiban. A feleségem csak 13 ezer forint járadékot kap, mivel sose volt munkahelye a gyerekek miatt. Nekünk ez elég, megvan mindenünk! – vigyorog kedélyesen. – Huszonöt éve jöttem föl erre a hegyre. Van lent házunk, az öcsém lakja, de én olyan életre vágytam, ahol nekem senki nem parancsol!

Pedig nem vagyok embergyűlölő. Nemrég volt az 50. osztálytalálkozó, jól szórakoztunk! A gyerekeket főleg szeretem, ők is engem. Nyolc gyereket neveltem fel! Abból egy Iloné, a második feleségemé, hét saját. Papíron, mert mit tudom én, tán több is van belőlük. Családosok már, szanaszét költöztek, unokáim is vannak. Néha feljárnak hozzám: „Apu, adjál egy kis krumplit, zöltséget, tojást!” Valami mindég kell nekik. Nekem meg van, még a paprikát is magam örölöm. Gyufa, cigi, só, kenyér, bor; ilyesmit veszek csak a boltból.

Amúgy juhászcsaládból származom. A juhászok büszke népek! Érték a földhöz, az állatokhoz, de inkább juhaim

voltak. Tehenem, egy lovam is, ezt sajnos szerszámostól ellopták. Már csak kecskét és tyúkot tartok, s az öcsémrel közösen van méhészetünk. Az összes felmenőm juhász volt. Apám huszár őrmester is, Nyíregyházán a lóidomító részleg vezetője. De kikerült a frontra, meghalt, mikor hat hónapos voltam. Tízévesen már dolgoztam, mert a nevelőapám kegyetlen ember volt. Nem végeztem el az iskolát, másodévesen kivett a sátorlajújhelyi kertészeti technikumból, a juhok és a föld végett. Pedig hogy szerettem a virágokat! Gyümölcsfát, szőlőt oltani! Botanikus akartam lenni. Itt a háznál gyümölcs sincs, azt is ellopják. De a szőlőre ügyelek, hogy szőlőlé legyen belőle, mármint bor. Idejét se tudom, mikor ittam vizet. Megtehetem, ezért sok az irigység. A szabadságomat irigylük, meg a könyvtáramat, még a bűnőmet is!

Tizennégy éve én pofán vágtam egy rendőrt, ültem érte 45 napot. A faluba vittem a lányomnak hagymát, krumplit, utána megszomjaztam, bementem a Vaddisznóba. Jövök ki a kocsmából, és látom, hogy a rendőr, aki korábban ugyanott szeszelt, rángatja a lovam istrángját. Bemérgedtem, odacsaptam! Aztán lecsuktak, de hogy szétlopják a házamat a hegyen, az senkit nem érdekelt!

Meg aztán ott a könyvtáram. Csak egy szekrény több száz könyvvel. Egyszer eláztak, mert az eső becsorgott a tetőn, aztán kiszáradtak. Szeretek olvasni. Útleírásokat, Cooper-könyveket. Rejtő Jenő a kedvencem! Az a zsvány дума óriási! Olvasok Bibliát is. Római katolikus vagyok, nagybátyám kántortanító volt, hittanra járatott. Kegyetlen, de vallásos nevelésben részesültem.

Amikor megtudtam, hogy a falunaptár címlapjára kerültem, a gyerekeim nagyon örültek, én meg csak vakaróztam. Azért kiraktam a falra. Gyűlölöm, ha fotóznak! A főnök, vagyis a polgármester miatt vállaltam, igen rendes ember. Azt mondják, úgy néz ki rajta a pofázmányom, mint Ferenc Józsefé. Hát, én szebb vagyok, mint császáruk és királyunk! Mikor hosszú szakállam volt, Kossuthnak hívtak, csak ugye rólam még nincs szobor. Majd lesz! Egy cigányasszony száz évet jószolt nekem. Addig megülök fenn a dombon, és számolom a nyulatokat...

LEVELESLÁDA

FARKAS ISTVÁN

KEDVES GYURKA BÁTYÁM!

Olvasom Bokorhymuszunk című írásodat a Koinóniában. Megpróbálom összefoglalni miről is szólt számomra: az egykori hármaskötetből az első rendben, a másodikat – a lelki vezetőt – inkább a házastársi őszinte egymást értés-segítés kellene felváltja. A harmadik – a baráti, testvéri közösségi kötetek – rendben.

Gyerekkoromban volt, azóta sincs kifejezett lelki vezetőm. Ma már tudom, hogy mindig is volt lelki vezetőm. Mi ez a látszólagos ellentmondás? Csak annyi, hogy mint minden, a lelki vezető fogalma és tartalma is változott bennem életem során. Az első vezetőm, bár csak nagyon későn jöttem rá, apám volt – 50 évvel volt idősebb nálam. Példáján át vezetett azzal, ahogy élte az életét. Én nem úgy éltem, de idővel hatott a példa: a becsület, a rend, az intelligencia és az alkalmazkodás

példája. „Tudod – mondta sokszor a hatvanas években –, a gondolat szabad.” Aztán jött az általam jól ismert Süle Géza jezsuita szerzetes – családjunk lelki vezetője -, akinek már alig volt hatása rám. Nála, és persze szüleimnél is sokkal hatalmasabb erők kezdtek hatni és a lelki problémáim lejjebb szálltak. Ezek után – jó húsz év múltán – jött a természet és kézbe vette lelkeim vezetését. Általa kezdtem kapizsgálni, hogy a lelki vezetés nem emberi találmány. Ő magyarázta el, hogy a lélek nem a test része, nem a fej része, nem az agyban lakik, vagyis nem valakié, és nem is én csinálom (...megtöltöm magamat Ország igéjével...), hanem ő tart fenn mindent, ő élte mindent, ő vezet mindent és mindenkit, aki hagyja, mert az ember az egyedüli teremtmény, aki képes nem hagyni. És még nem volt vége a vezetésemnek! Jött a közösség, és hatalmas erőt merítettem lendületéből: magával ragadott – amennyire hagytam. Megismerttettem olyanokkal, akik képesek voltak hagyni – az egész világ ellenére -, hogy kiépüljön bennük az, amit emberi szolidaritásnak neveznek manapság. És alárendeltek mindent ennek a vezetésnek. Tudatos erőfeszítéssel dolgoztak önmaguk alantasabb vezetői hatalmának csökkentésén azzal, hogy mások baját, bajait a sajátjuk elé, fölé helyezték. Nagyszerű volt a példájuk és felemelő a gyakorlatuk. És még mindig nem volt vége! Jött néhány könyv, ami felkeltette az érdeklődésemet. Ez persze már korábban is előfordult velem, de ezek a könyvek nem elméletről szóltak, nem mások által átélt tapasztalatokról, nem mások jó tanácsairól, nem eljárásokról, hanem a korábbi közösségi gyakorlathoz hasonlóan olyan gyakorlatokra hívtak, amelyek kitágították a látószöveget. Az együtt-értés, a szolidaritás látószögével már nem volt baj. Az értés, az együtt-értés látószöge még hiányzott. És akkor elindult egy keresés az igazi lelki vezető után. Azután, aki mindenkiben benne van, és akit Te lelkiismeretnek nevezel, de akivel a kapcsolat nem olyan egyszerű, mint ahogy írod: „...melyen keresztül Isten hangját hallom.” Igen, az Evangéliumok Krisztusnak nevezik, mert az is – megkülönböztető, kételkedő, mert együtt-látó. Ott van mindenkiben, a készülék felett őrködve és várakozva, hátha kiépül egyszer majd a kapcsolat Vele. Életünk végéig vár, hátha. Ő az, aki az élet forrásával közvetlen kapcsolatban van, ahogy a természet elmagyarázta nekem. És akkor, éppen ennek a lelki vezetőnek köszönhetően megértettem, hogy a hármaskötet egy. Ha működik valakiben – mert hagyja – ez a kapcsolat, akkor együtt-értés van másokkal, mindennel szemben, mert látja a valóságot. Akkor a másik, aki szintén ezért a kapcsolatért – s nem a világ ellen - küzd, egy hullámhosszon van vele, tehát testvér, testvéri közösség van köztük, mert ugyanazon forrás felé néznek, függetlenül attól, hogy éppen lelki vezetőnek, házastársnak, vagy csoporttársnak nevezik, magyar, zsidó, arab, kínai, vagy afgán, nő vagy férfi, protestáns vagy beduin.

A Bokorhymuszunk jó ügy, ahogy van. A lelki vezetés – Te aztán igazán tudod – nagyon is egyéni. Nem dogmatikus, nem az én tapasztalatom, tudásom, ismereteim átadása, hanem annak az útnak a megmutatása, ami a Lélekhez, mint az egyetlen érdemes vezetőhöz vezet. A házastárs segíthet ebben, a pap is, de segíthet benne egy szál szélengette pipacs is a réten és egy felhőfoslány is. Minden forma segíthet és minden forma el is téríthet. Nagy „játék” ez a lelki vezetés. A kérdés mindig az: ...hová mész Uram?

INTERNET

Egy katolikus iskola diákoknak bicikli-túrát szervez, ötnaposat. A költség mindössze 14. 000 Ft, mert csak

idemennek a felvidékre. Gondolom, hogy ehhez nagyon szerényen hozzá kell tenni az öt napra még egy ezrest zsebpénzre. Az egyik gyereknek van két testvére; meg még az egyik szülőjével él, mert a másik már otthagya a párját meg a gyermekeit. Számolok. Napi 3. 000 Ft az összköltség. Két testvére is katolikus iskolába jár, s ott is van osztálykirándulás. Nem drágább, nem is olcsóbb. Mikor kirándulnak a gyerekek, akkor is fenn kell tartani azt a lakást, amely várja őket. Egy hónapban 30 nap van $30 \times 3.000 = 90.000$. Négyen laknak a lakásban: $4 \times 90.000 = 360.000$ Ebből egy a pénzkereső, akinek a jövedelme összesen havi 130. 000 Ft. Ebből egy személyre összesen havi 43. 000 Ft jut. Következtetés: Nem szabad katolikus iskolába írni gyermekeinket. De hát a nem katolikus iskolákban is ugyanez a helyzet. Következtetés: Legfeljebb egy gyermeket szabad vállalni.

Megértem, hogy kipusztítja magát nemzetünk. E sorok szerzője is katolikus iskolába járt, csak 80 évvel korábban. Akkor nem volt osztálykirándulás? De volt. Hova vittek bennünket tanáraink: Aquincumba, meg a Budai hegyekbe. S a költség? Akkor is komoly volt: két átszállójegy ára. A sí- és a bicikli-túra meg a nemzetpusztítás között mintha nagyon szoros volna az összefüggés.

Üvöltsek? Minek, ha egyszer a siketnémák földjén élek? Inkább énekelek. Mit? Hát Adynak Az idő rostája c. versét:

Kezében óriás rostával
 Áll az idő és rostál egyre,
 Világokat szed és rostál ki
 Vidáman és nem keseregve
 S búsul csak az, akit kihullat.
 S aki kihull, megérdemelte,
 Az ocsút az Idő nem szánja,
 Aszott nemzetek, hűlt világok,
 Tört életek miazmás vágya
 Halálra valók s nem kár értük.

DR. NAGY LEVENTE

AZ EGÉSZSÉGÜGYI KÖZPONTOKAT ÉPÍTGETŐ IZRAELIEKRŐL

Állami népiértés formái a XXI. században - a liberális egészségügy és az Izraeli érdekek véletlen egybeesése Magyarországon. Az állami szinten működő népiértésről készíték egy írást, csatolom pár videómat is hozzá, pár napon belül remélhetőleg készen lesz. Addig szeretnék néhány dolgot közölni egy rövidebb írásban e témában. A globális éghajlatváltozás miatt a világon, így Európában is egyre kevesebb az élelmiszer és az ivóvíz. Magyarország geopolitikai szerepe emiatt felértékelődött, bár mi erről nem tudunk idehaza. Csak mi nem tudjuk magunkról, de minden külföldi befektető tisztában van ezzel a ténnyel és ezt titkolják előlünk! Az ásványvizeink aranyérmesek a világbajnokságokon, a gyógyvízben lubickolunk, mialatt Görögországban és Spanyolországban tankerhajókkal importálják az ivóvizet!

Nem gyógyvizet, közönséges ivóvizet! Tankerokkal, akár az olajat! Érdekes, nem? Olaj helyett van ezer alternatív energiaforrás, de ivóvíz nélkül nincs se emberi, sem más élet a Föld nevű bolygón...

Trianon után hazánk teljesen agrárországgá vált, ez sajnálatos tény. Vessük össze a két dolgot! Egy agrárország termékeit egy globális éghajlati változás közepette nem akarják megvásárolni, vagy, ha megveszik, önköltségi ár alatt teszik meg?! Nem logikus, ugye? Dehogynem... Ebben az évben ez kezdődött a meggyel, folytatódott a gabonákkal, most folyik az almával! Szép lassan mindenki rájön, hogy az élet minden területén a magyar nemzet megsemmisítése zajlik. Nem tíz, húsz, vagy száz év múlva, hanem napjainkban. A folyamat egy előre megírt forgatókönyv alapján zajlik. ...és kik a végrehajtók? A mostani kormány már nem primitív kubikosokból, esztergályosokból áll, hanem főiskolát, egyetemet végzett janicsárokból. Mi egyre többször, egyre többen ellenállunk, mire ők hangosan méltatlankodnak, gyaláznak bennünket! Ők már nagyon jönneek, de a Kárpát-medence lakott! Nekik sürgős a kiirtásunk, belaknák már végre az üresen tátongó lakóparkokat, kellene a magyarok élettere!

Miért írok ebben a témában? Az élet minden terén folyik ez a „nemzetellenes hidegháború! „, illetve állami népiértés. A gazdák csodálkozva mennek tönkre, azt hiszik, csak velük történik mindez! Tévednek.

Tehát írnék néhány tény. A Magyar Orvosi Kamara néhány éve élesen tiltakozott az újfajta receptek bevezetése ellen. Azért voltak újak a receptek, mert a BNO-kódot fel kell rajtuk tüntetni. A BNO- kód nem más, mint a Betegségek Nemzetközi Osztályozásának jelölése, ami az Orvosi Kamara szerinti stratégiai fontosságú nemzetbiztonsági adat - mondták ők - !

Így van. Azóta pár év eltelt, gyakorlatilag Magyarország egészségügyi állapota feltérképezésre és feldolgozásra került, valakik pontosan tudják a magyar népességre jellemző betegségeket. Többször emelték a gáz, az élelmiszer és általában a megélhetés feltételeit. (Borzasztóan elgondolkodtató az is, hogy folyamatosan emelik a gáz árát, és azon töpreng a kormány, melyik vezetéken jöjjön a drága gáz: a Nabuccón, vagy a Kék Áramlaton. Közben csak a Makói árokban több mint száz évre elég gázt termelnek ki a lábunk alól - a kanadai befektetők!) De nem csak ezek drágultak. A tipikusan magyar betegségek gyógyszereit több alkalommal 2-3 szorosára emelték! Több alkalommal, 2-3 szorosára!! Ezen gyógyszerek hiánya veszélyezteti az életet, mivel a magyar populáció tipikus betegségeiről van szó, ezért logikusan a magyarok életeit veszélyeztetik...

Csak egy dolog, a magas koleszterinszint, vagyis a csendes halál gyógyszere igen érdekes dráguláson esett át többször, a támogatásuk lecsökkent. Furcsa? Minden recept közepén rajta van a BNO-kód helye, kötelező kitölteni, és az adat feldolgozásra kerül. Aki nem hiszi, nézze meg! Szóval most teszik tönkre a gazdákat végleg, de van egy ördögi csel nálunk, az egészségügyben is. Egyre több munkáért egyre kevesebb pénzt kapunk. Kesztyűs kézzel teszik mindezt! ...és hogyan??? A rendelőben, az alapellátásban teljesítményfinanszírozás van. Több munka, több beavatkozás - egy pontrendszer alapján - több pénzt jelent. Elvileg. Logikus. Mégis egyre több orvos megy külföldre dolgozni, elégük van. Aki marad, az túlterhelt, fásulttá válik! De miért? A magyarázat egyszerű! Meg van határozva, hogy egy adott rendelés alatt hány beteget láthatunk el! Kevés az orvos, sok beteget kell ellátnunk, de a finanszírozó meghatározza, egy emberre mennyi időt KELL fordítanunk! Jó sok időt, természetesen! Tehát hiába lát el az ember 25-30 beteget egy nap alatt, a finanszírozó nem veszi figyelembe csak a töredékét, és természetesen NEM fizeti ki a kezelést... Teljesítményfinanszírozás van, de csak néhány

beteg ellátását fizetik ki, ami nem fedezi a rendelő fenntartási költségeit! Döbbenetes?

A rákbetegek várólistán várnak a szívbetegekkel és a többi halálraítélttel. (Olyan ez, mintha a vízben fuldoklóhoz odaevéznenek és rászólnának, hogy majd holnap kimentünk a vízből, addig maradj csendben!) Ez az állami népirtás egyik formája. Csak egy módja a sok alkalmazott közül! A súlyos betegek belepustulnak a liberális reformba, mi, alapellátók „csak„ tönkremegyünk... De!!! A csőd szélén álló alapellátást végző településeket befektetők járják. Rendkívül kedvező az ajánlatuk. Egészségügyi központot építenének minden nagyobb településen, a költségeket ők állják! Micsoda tőkeerősek lehetnek ezek a befektetők, ugye? Semmi mást nem kérnek, csak azt, hogy egy patikát is működtethessenek a központ mellett és az orvosi praxisjog ne lehessen az orvosé, hanem a befektetőé. Az orvosok így egyszerű alkalmazottak. Mi ebben az érdekes? A „tőkeerős” befektető egy izraeli cég, természetesen. Viszont van egy apróság! Az egészségügyi központok létesítését az állam támogatja. Az állam ad 90% tőkét a MI pénzünkéből, a befektetőnek csupán 10% önerőt kell biztosítani..

..Az egészségügyi központok építéséhez szükséges 90%-os állami támogatást csak egy pályázó nyerheti meg. Olyan, mintha a pályázatot testre szabták volna... Ugye nem kell elmondanom, mire van szabva az egész... Itt a kirakós játékok utolsó mozaikja is összeáll! Ez a gépezet, ami ellenünk működik, janicsárokat alkalmaz. Ha egy janicsár tudatosan épített hamis varázsa megkopott, teletömik a zsebét a MI pénzünkkel, és az röhögve félreáll. Jön a következő végrehajtó janicsár, az újabb hamis illúziókkal. Nem a janicsárt kell kiütni, mert azok sohasem fogynak el, hanem azt, aki a küldetésstudattal ellátja és ellenünk beveti. Mivel a másik fél szervezetten működik, mi is csak szervezetten, egymással összefogva vehetjük fel a harcot, nincs más megoldás.

A tönkretétel szép lassan mindenkit elér, társadalmi, gazdasági helyzetétől függetlenül - kivéve a politikusokat és azokat, akik végrehajtják a népirtást. Mert egy harchoz két fél kell: a támadó és a védő! A harc kimenetelét valamelyik fél gyengesége dönti el! A magyar sohasem állt gyenge hírében. Akkor mi a gond?

LEVELESLÁDA

(INCZÉDY PÉTER AJÁNLÁSÁBAN)

Két kis magzat beszélget egy anya hasában...

- Te hiszel a születés utáni életben?

- Természetesen. A születés után valaminek következnie kell. Talán itt is azért vagyunk, hogy felkészüljünk arra, ami ezután következik.

- Butaság, semmiféle élet nem létezik a születés után. Egyébként is, hogyan nézne ki?

- Azt pontosan nem tudom, de biztosan több fény lesz ott, mint itt. Talán a saját lábunkon fogunk járni, és majd a szájunkkal eszünk.

- Hát ez ostobaság! Járni nem lehet. És szájjal enni - ez meg végképp nevetséges! Hiszen mi a köldökzsinóron keresztül táplálkozunk. De mondok én neked valamit: a születés utáni életet kizárhatjuk, mert a köldökzsinór már most túlságosan rövid.

- De, de, valami biztosan lesz. Csak valószínűleg minden egy kicsit másképpen, mint amihez itt hozzászoktunk.

- De hát onnan még soha senki nem tért vissza. A születéssel az élet egyszerűen véget ér. Különben is, az élet nem más, mint örökös zsúfoltság a sötétben.

- Én nem tudom pontosan, milyen lesz, ha megszületünk, de mindenesetre meglátjuk a mamát, és ő majd gondoskodik rólunk.

- A mamát? Te hiszel a mamában? És szerinted ő mégis hol van?

- Hát mindenütt körülöttünk! Benne és neki köszönhetően élünk. Nélküle egyáltalán nem lennénk.

- Ezt nem hiszem! Én soha, semmiféle mamát nem láttam, tehát nyilvánvaló, hogy nincs is.

- No, de néha, amikor csendben vagyunk, halljuk, ahogy énekel, és azt is érezzük, ahogy simogatja körülöttünk a világot. Tudod, én tényleg azt hiszem, hogy az igazi élet még csak ezután vár ránk!

KERTÉSZ ISTVÁN

EGY ÍRÓGÉP HAZATÉRT

E sorok írója fiataloknak tart hetente önképzőkört egy belvárosi helyiségben, ahol a közelmúltban feltűnt egy mindig „útban lévő” Continental írógép. Ha sokan voltunk, az éppen legerősebb rakta arrébb. A ma már muzeálisnak számító darab éveken át a Tusnádi utca 18-as számú házban kattogott egy igen szerény életet élő Szalézia nővér ujjai alatt.

Vadas Éva 1911-ben született, és eredetileg a Zeneakadémiára készült, zongora szakra. Közben megtetszett neki a Szociális Missziótársulat munkája, így 1935-ben letette a fogadalmat. 1948-ban ismerkedett meg azzal az úttal, azokkal a célkitűzésekkel (valamint magával későbbi alapítóval is), amelyekből kialakul a Bokor közösség. A Bulányi György piarista szerzetes-tanár által létrehozott bázisközösségi mozgalom a rendszerváltásig működött. Alapvetően katolikus volt, de nyitott és kritikus gondolkodása egyetemessé tette. Az egyén, a család, a közösség, az egyház, a társadalom, az emberiség, az élővilág gondjaira egyaránt válaszokat keresett. Számos tagja szenvedett hosszú ideig börtönben az ötvenes években.

Éva, dacára nehéz életkörülményeinek, sokszor napi hat-nyolc órát gépelt a Bokor közösség részére. Ez évtizedekig így ment napi feladatok, munka, az önként vállalt munka, hitéleti teendők, az emberi kapcsolatok ápolása. Egykor volt börtöntársait is rendszeresen látogatta, meggyőződéséért ugyanis kétszer őt is elítélték. Vadas Évának a Bokor-irodalmon kívül szinte egyetlen hagyatéka ez az írógép, amelyet rendszerváltás után magával vitt az újból megnyílt Szociális Missziótársulat Krisztina körúti rendházába. Élete végén már ő is számítógépen dolgozott, de régi gépe haláláig a szobájában volt. Onnan került abba a bizonyos belvárosi terembe, majd nem rég a Hegyvidéki Helytörténeti Gyűjteménybe, remélhetően végleges helyére.

